

Dziennik Urzędowy C 201

Unii Europejskiej

Tom 47

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

7 sierpnia 2004

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacja	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2004/C 201/01	Wyrok Trybunału (pełny skład) z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie C-42/01: Republika Portugalska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wspólnotowa kontrola koncentracji przedsiębiorstw — Art. 21 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw — Ochrona przez Państwa Członkowskie uzasadnionych interesów — Właściwość Komisji)	1
2004/C 201/02	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie C-30/02 (wniosek Tribunal Tributário de Primeira Instância de Lisboa o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Recheio-Cash & Carry SA przeciwko Fazenda Pública/Registo Nacional de Pessoas Colectivas (Żądanie zwrotu nienależnego świadczenia — Termin 90 dni na złożenie odwołania — Zasada skuteczności)	1
2004/C 201/03	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-49/02 (wniosek Bundespatentgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Heidelberger Bauchemie GmbH (Znaki towarowe — Zbliżenie ustawodawstw — Dyrektywa 89/104/EWG — Oznaczenia mogące stanowić znak towarowy — Kompozycje kolorystyczne — Kolory niebieski i żółty w odniesieniu do niektórych wyrobów budowlanych)	2
2004/C 201/04	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-119/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Art. 3 ust. 1 akapit drugi i 5 ust. 2 dyrektywy 91/271/EWG — Odprowadzanie ścieków komunalnych do obszaru wrażliwego — Brak systemu zbierania — Brak bardziej rygorystycznego oczyszczania niż oczyszczanie wtórne, o którym mowa w art. 4 wyżej wymienionej dyrektywy)	2
2004/C 201/05	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-212/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG — Niewystarczająca transpozycja — Obowiązek przewidzenia w prawodawstwie dotyczącym udzielania zamówień publicznych procedury umożliwiającej wszystkim odrzuconym oferentom uzyskanie uchylenia decyzji w przedmiocie udzielenia zamówienia)	3



2004/C 201/06	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-278/02 (wniosek Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Herbert Handlbauer GmbH (Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Wołowina i cielęcina — Refundacja wywozowa — Zwrot niesłusznie pobranych kwot — Postępowanie w sprawie nieprawidłowości — Art. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 — Skutek bezpośredni — Okres przedawnienia — Przerwanie biegu przedawnienia)	4
2004/C 201/07	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Holandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Przetwarzanie danych osobowych i ochrona życia prywatnego w sektorze telekomunikacji — Art. 6 i 9 dyrektywy 97/66/WE — Konieczność precyzyjnej identyfikacji zarzutów w uzasadnionej opinii)	4
2004/C 201/08	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-421/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 85/337/EWG — Niekompletna transpozycja)	5
2004/C 201/09	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie C-439/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Transport morski — Dyrektywa 95/21/WE — Bezpieczeństwo morskie — Kontrola statków przez państwo portu — Niewystarczająca liczba inspekcji)	5
2004/C 201/10	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 czerwca 2004 r. w sprawie C-99/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 2000/52/WE — Przejrzystość w stosunkach finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi — Brak transpozycji w nakazanym terminie)	6
2004/C 201/11	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie C-302/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 1999/22/WE — Trzymanie dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych — Brak transpozycji w przepisany terminie)	6
2004/C 201/12	Sprawa C-182/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów	7
2004/C 201/13	Sprawa C-183/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów	7
2004/C 201/14	Sprawa C-204/04: Skarga wniesiona dnia 7 maja 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	7
2004/C 201/15	Sprawa C-217/04: Skarga wniesiona dnia 24 maja 2004 r. przez Zjednoczone Królestwo przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	8
2004/C 201/16	Sprawa C-224/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia, wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r., w sprawie Azienda Agricola Bogar Roberto przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia	9

2004/C 201/17	Sprawa C-229/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Hanseatisches Oberlandesgericht w Bremie z dnia 27 maja 2004 r. w sprawie Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klaus Conrads, Frank Schulzke i Petra Schulzke-Lösche i Joachim Nitschke.	9
2004/C 201/18	Sprawa C-230/04: Skarga wniesiona dnia 2 czerwca 2004 r. przeciwko Republice Francuskiej przez Komisję Wspólnot Europejskich	9
2004/C 201/19	Sprawa C-231/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio (Włochy), na podstawie postanowienia z dnia 23 lutego 2004 r., w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto.	10
2004/C 201/20	Sprawa C-233/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Düsseldorf, wydanego dnia 5 maja 2004, w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.	11
2004/C 201/21	Sprawa C-235/04: Skarga wniesiona dnia 4 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	11
2004/C 201/22	Sprawa C-237/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Cagliari na podstawie postanowienia z dnia 14 maja 2004 r., w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.	12
2004/C 201/23	Sprawa C-250/04: Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	12
2004/C 201/24	Sprawa C-251/04: Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	13
2004/C 201/25	Sprawa C-252/04: Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	13
2004/C 201/26	Sprawa C-253/04: Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	13
2004/C 201/27	Sprawa C-254/04: Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	14
2004/C 201/28	Sprawa C-258/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku cour du travail de Liège (dziewiątej izby) wydanego w dniu 7 czerwca 2004 r. w sprawie Office national de l'emploi przeciwko Ioannisowi Ioannidisowi	14
2004/C 201/29	Sprawa C-262/04: Skarga wniesiona dnia 23 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	14
2004/C 201/30	Sprawa C-263/04: Skarga wniesiona dnia 24 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	15
2004/C 201/31	Sprawa C-276/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Tribunal des affaires de securité sociale w Saint-Etienne, wydanym dnia 5 kwietnia 2004 r. w sprawie SAS Bricorama France przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales - Caisse ORGANIC	15
2004/C 201/32	Wykreślenie sprawy C-258/03	15
2004/C 201/33	Wykreślenie sprawy C-382/03	15



SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

2004/C 201/34	Przydzielenie sędziów do izb	16
2004/C 201/35	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-69/03, W. przeciw Parlamentowi Europejskiemu (Urzędnicy — Zwrot kosztów ponownego osiedlenia się — Pojęcie miejsca zamieszkania — Dowody)	16
2004/C 201/36	Sprawa T-167/04: Skarga wniesiona dnia 13 maja 2004 r. przez Asklepios Kliniken GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	16
2004/C 201/37	Sprawa T-177/04: Skarga wniesiona dnia 14 maja 2004 r. przez easyJet Airline Company Limitem przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	17
2004/C 201/38	Sprawa T-178/04: Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez MPS Group Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	17
2004/C 201/39	Sprawa T-179/04: Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Siegfrieda Krahla przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	18
2004/C 201/40	Sprawa T-186/04: Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004r. przez Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego	18
2004/C 201/41	Sprawa T-187/04: Skarga wniesiona dnia 19 maja 2004 r. przez DJ (*) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	19
2004/C 201/42	Sprawa T- 190/04: Skarga wniesiona dnia 24 maja 2004 r. przez Societé Freixenet S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego	20
2004/C 201/43	Sprawa T-191/04: Skarga wniesiona dnia 27 maja 2004 r. przez MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM)	20
2004/C 201/44	Sprawa T-194/04: Skarga wniesiona dnia 27 maja 2004 r. przez The Bavarian Lager Company przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	21
2004/C 201/45	Sprawa T-202/04: Skarga wniesiona dnia 27 maja 2004r. przez Modus Aktiengesellschaft przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM))	22
2004/C 201/46	Sprawa T-207/04: Skarga wniesiona dnia 4 czerwca 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	23
2004/C 201/47	Sprawa T-209/04: Skarga wniesiona dnia 10 czerwca 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	24
2004/C 201/48	Sprawa T-210/04: Skarga wniesiona dnia 1 czerwca 2004 r. przez Andreeasa Mausolfa przeciwko Europolowi	24



II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2004/C 201/49

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 190 z 24.7.2004. 25



I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(pełny skład)

z dnia 22 czerwca 2004 r.

w sprawie C-42/01: Republika Portugalska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Wspólnotowa kontrola koncentracji przedsiębiorstw — Art. 21 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw — Ochrona przez Państwa Członkowskie uzasadnionych interesów — Właściwość Komisji)

(2004/C 201/01)

(Język postępowania: portugalski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-42/01: Republika Portugalska, (pełnomocnicy: L.I. Fernandes, L. Duarte oraz M. Marques Mendes) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: P. Oliver oraz M. França) mającej za przedmiot uchylenie decyzji Komisji nr C(2000) 3543 final-PT z dnia 22 listopada 2000 r. dotyczącej postępowania w ramach art. 21 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Sprawa nr COMP/M.2054 – Secil/Holderbank/Cimpor) Ä Trybunał (pełny skład), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, A. La Pergola, R. Schintgen, N. Colneric i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał 22 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Oddala skargę.
- 2) Obciąża Republikę Portugalską kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 7.4.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 17 czerwca 2004 r.

w sprawie C-30/02 (wniosek Tribunal Tributário de Primeira Instância de Lisboa o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Recheio-Cash & Carry SA przeciwko Fazenda Pública/Registo Nacional de Pessoas Colectivas ⁽¹⁾

(Żądanie zwrotu nienależnego świadczenia — Termin 90 dni na złożenie odwołania — Zasada skuteczności)

(2004/C 201/02)

(Język postępowania: portugalski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-30/02, której przedmiotem jest skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Tribunal Tributário de Primeira Instância de Lisboa (Portugalia) wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Recheio – Cash & Carry SA a Fazenda Pública/Registo Nacional de Pessoas Colectivas, Ministério Público, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni prawa wspólnotowego z zakresu żądania zwrotu świadczenia nienależnego, Trybunał (pierwsza izba), w składzie P. Jann, prezes izby, A. La Pergola i S. von Bahr (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 17 czerwca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

W przypadku żądania zwrotu podatku pobranego z naruszeniem prawa wspólnotowego, zasada skuteczności prawa wspólnotowego nie stoi na przeszkodzie ustaleniu 90-dniowego terminu zawitego liczonego od upływu terminu do dobrowolnego uiszczenia tego podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 97 z 20.4.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-49/02 (wniosek Bundespatentgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Heidelberg Bauchemie GmbH ⁽¹⁾)

(Znaki towarowe — Zbliżenie ustawodawstw — Dyrektywa 89/104/EWG — Oznaczenia mogące stanowić znak towarowy — Kompozycje kolorystyczne — Kolory niebieski i żółty w odniesieniu do niektórych wyrobów budowlanych)

(2004/C 201/03)

(język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-49/02, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Bundespatentgericht (Niemcy) wniosek o wydanie, w ramach toczącego się przed tym sądem postępowania z powództwa Heidelberg Bauchemie GmbH, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988r., mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz. U. 1989, L 40, str. 1), Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Kolory lub kompozycje kolorystyczne, określone we wniosku o rejestrację w sposób abstrakcyjny i bez podania zarysu, a których odcienie zdefiniowano poprzez odniesienie do próbki koloru oraz opisanie według międzynarodowo uznanej klasyfikacji kolorów, mogą stanowić znak towarowy w znaczeniu art. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, o ile:

- ustalą się, że kolory te lub kompozycje kolorystyczne rzeczywiście występują jako oznaczenia biorąc pod uwagę kontekst, w jakim są używane oraz
- wniosek o rejestrację zawiera systematyczny układ łączący dane kolory w sposób z góry ustalony i niezmienny.

Mimo spełnienia przez kompozycję kolorystyczną warunków uznania jej za znak towarowy w znaczeniu art. 2 wspomnianej dyrektywy, organ właściwy do spraw rejestracji znaków towarowych ocenia również, czy spełnia ona inne przewidziane prawem warunki rejestracji w charakterze znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług przedsiębiorstwa wnioskującego o rejestrację, zwłaszcza warunki z art. 3 wspomnianej dyrektywy. W ocenie tej należy wziąć pod uwagę wszelkie stosowne okoliczności indywidualnego przypadku, wliczając dotychczasowe postępowanie się oznaczeniem, o którego rejestrację w charakterze znaku towarowego wnioskowano. Ocena ta musi również brać pod uwagę interes ogólny i nie zawęźać niesłusznie dostępności kolorów dla innych podmiotów gospodarczych oferujących towary lub usługi tego samego typu jak te, których dotyczy wniosek o rejestrację.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 z 1.6.2000.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-119/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Art. 3 ust. 1 akapit drugi i 5 ust. 2 dyrektywy 91/271/EWG — Odprowadzanie ścieków komunalnych do obszaru wrażliwego — Brak systemu zbierania — Brak bardziej rygorystycznego oczyszczania niż oczyszczanie wtórne, o którym mowa w art. 4 wyżej wymienionej dyrektywy)

(2004/C 201/04)

(język postępowania: grecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w Zbiorze Orzecznictwa Trybunału)

W sprawie C-119/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: G. Valero Jordana i M. Konstantinidis) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnicy: E. Skandalou), mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie podejmując środków niezbędnych w celu zainstalowania systemu zbierania ścieków komunalnych w regionie Thriasio Pedio i nie poddając oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne ścieków komunalnych z tego regionu przed ich odprowadzeniem do obszaru wrażliwego zatoki Eleusis, Republika Grecka uchybiła

zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, str. 40), zmienionej dyrektywą Komisji 98/15/WE z dnia 27 lutego 1998 r. (Dz.U. L 67, str. 29), Trybunał (czwarta izba) w składzie J. N. Cunha Rodrigues, przewodniczący izby, J.-P. Puissochet i F. Macken (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie podejmując środków niezbędnych w celu zainstalowania systemu zbierania ścieków komunalnych w regionie Thrasio Pedio i nie poddając oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne ścieków komunalnych z tego regionu przed ich odprowadzeniem do obszaru wrażliwego zatoki Eleusis, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, zmienionej dyrektywą Komisji 98/15/WE z dnia 27 lutego 1998 r.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 131 z dnia 1.6.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-212/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG — Niewystarczająca transpozycja — Obowiązek przewidzenia w prawodawstwie dotyczącym udzielania zamówień publicznych procedury umożliwiającej wszystkim odrzuconym oferentom uzyskanie uchylecia decyzji w przedmiocie udzielenia zamówienia)

(2004/C 201/05)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-212/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Nolin wspomagany przez R. Roniger) przeciwko

Republice Austrii (pełnomocnicy: C. Pesendorfer i M. Fruhmann), o stwierdzenie, że w zakresie, w jakim Landesvergabegesetze (prawodawstwa krajów związkowych dotyczące udzielania zamówień publicznych) Salzburga, Styrii, Dolnej Austrii i Karyntii nie przewidują we wszystkich przypadkach procedury umożliwiającej odrzuconemu oferentowi uzyskanie uchylecia decyzji w przedmiocie udzielenia zamówienia, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom nałożonym na nią przez art. 2, ust. 1, pkt a) i b) dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz. U. L 395, str. 33), oraz przez dyrektywę Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 koordynującą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz. U. L 76, str. 14), Trybunał (druga izba), w składzie C.W.A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: FM. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) W zakresie, w jakim Landesvergabegesetze (prawodawstwa krajów związkowych dotyczące udzielania zamówień publicznych) Salzburga, Styrii, Dolnej Austrii i Karyntii nie przewidują we wszystkich przypadkach procedury umożliwiającej odrzuconemu oferentowi uzyskania uchylecia decyzji w przedmiocie udzielenia zamówienia, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom nałożonym na nią przez art. 2, ust. 1, pkt a) i b) dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane oraz przez dyrektywę Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 koordynującą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz. U. C 180 z dnia 27 lipca 2002 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-278/02 (wniosek Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Herbert Handlbauer GmbH ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Wołowina i cielęcina — Refundacja wywozowa — Zwrot niesłusznie pobranych kwot — Postępowanie w sprawie nieprawidłowości — Art. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 — Skutek bezpośredni — Okres przedawnienia — Przerwanie biegu przedawnienia)

(2004/C 201/06)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-278/02, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich (Austria) wniosek o wydanie, w ramach postępowania z powództwa Herbert Handlbauer GmbH, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 3 ust.1 rozporządzenia nr 2988/95 (WE, Euratom) Rady z dnia 18 grudnia 1995r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. (Dz. U. L 312, str.1), Trybunał (druga izba), w składzie C.W.A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J.N. Cucha Rodrigues oraz R. Schintgen (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich jest bezpośrednio stosowany w Państwach Członkowskich, także w zakresie refundacji wywozowych produktów rolnych, w braku sektorowych przepisów wspólnotowych przewidujących krótszy, ale nie niższy niż 3 lata okres przedawnienia, lub ustawodawstwa krajowego ustalającego dłuższy okres przedawnienia.
- 2) Art. 3 ust. 1 trzeci akapit rozporządzenia nr 2988/95 winien być interpretowany w taki sposób, aby zawiadomienie danego przedsiębiorstwa o kontroli celnej nie stanowiło aktu odnoszącego się do śledztwa lub postępowania w sprawie nieprawidłowości powodującego przerwanie biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 1 pierwszy akapit tego artykułu chyba, że działania, których dotyczą zarzuty nieprawidłowości, zostały wystarczająco szczegółowo przedstawione w tym zawiadomieniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Holandii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Przetwarzanie danych osobowych i ochrona życia prywatnego w sektorze telekomunikacji — Art. 6 i 9 dyrektywy 97/66/WE — Konieczność precyzyjnej identyfikacji zarzutów w uzasadnionej opinii)

(2004/C 201/07)

(Język postępowania: niderlandzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Shotter oraz W. Wils) przeciwko Królestwu Holandii (pełnomocnik: S. Terstal), mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, koniecznych dla przetransponowania do prawa krajowego art. 6 i 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji (Dz. U. L 24 z 1998 r., str. 1), a w każdym razie nie komunikując tych przepisów Komisji, Królestwo Holandii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy Traktatu WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. La Pergola i S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Transponując w sposób niekompletny art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji w zakresie, w jakim, z jednej strony, art. 11.5 ust. 1 Wet houdende regels inzake de telecommunicatie (Telecommunicatiewet) odsyła do ogólnego przepisu wykonawczego, który nie został komunikowany Komisji Wspólnot Europejskich oraz, z drugiej strony, w zakresie, w jakim powołane w art. 11.5 ust. 3 de la Telecommunicatiewet przepisy wykonawcze nie zostały komunikowane Komisji, jak również transponując w sposób niekompletny art. 9 powyższej dyrektywy, Królestwo Holandii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Poza kosztami własnymi Królestwo Holandii poniesie również trzy czwarte kosztów Komisji.
- 4) Komisja poniesie swoje koszty własne w pozostałej części.

(¹) Dz.U. C 323 z 21.12.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-421/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 85/337/EWG — Niekompletna transpozycja)

(2004/C 201/08)

(język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostatecznie zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-421/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: X. Lewis) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: Ph. Ormond), której przedmiotem było stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175, str. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz. U. L 73, str. 5), w odniesieniu do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II ust. 1 lit. b) do tej dyrektywy, a w każdym razie nie notyfikując tych przepisów Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, R. Schington i N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując w Szkocji oraz Irlandii Północnej przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu

dostosowania się do art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., w odniesieniu do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II ust. 1 lit. b) do tej dyrektywy oraz nie notyfikując Komisji przepisów przyjętych w tym celu w Anglii i Walii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.

- 2) Zjednoczone Królestwo zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.1.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 22 czerwca 2004 r.

w sprawie C-439/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Transport morski — Dyrektywa 95/21/WE — Bezpieczeństwo morskie — Kontrola statków przez państwo portu — Niewystarczająca liczba inspekcji)

(2004/C 201/09)

(język postępowania: francuski)

W sprawie C-439/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Simonsson i W. Wils) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i P. Boussaroque) mającej za przedmiot stwierdzenie, że nie wykonując rocznie ogólnej liczby inspekcji odpowiadającej przynajmniej 25 % liczby pojedynczych statków, które wpłynęły do jej portów w roku 1999 i w roku 2000, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żeglugi morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żeglugi morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją Państw Członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu) (Dz.U. L 157, str. 1), Trybunał (piąta izba) w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr i R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał 22 czerwca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie jest następujące:

1) Nie wykonując rocznie ogólnej liczby inspekcji odpowiadającej przynajmniej 25 % liczby pojedynczych statków, które wpłynęły do jej portów w r. 1999 i w r. 2000, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żegluga morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żegluga morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją Państw Członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu).

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 17 czerwca 2004 r.

w sprawie C-99/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 2000/52/WE — Przejrzystość w stosunkach finansowych między Państwami Członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi — Brak transpozycji w nakazanym terminie)

(2004/C 201/10)

(Język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-99/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Flett) przeciwko Irlandii (pełnomocnik: D. O'Hagan) o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000, zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskim i przedsiębiorstwami publicznymi, lub w każdym razie nie powiadając Komisji o przyjęciu powyższych przepisów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy, Trybunał (piąta izba), w składzie C. Gulmann, prezes izby, S. von Bahr (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: M. A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w

dniu 17 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000, zmieniającej dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskim i przedsiębiorstwami publicznymi, Irlandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy.

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z dnia 26 kwietnia 2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-302/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 1999/22/WE — Trzymanie dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2004/C 201/11)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-302/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: van Beek oraz R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: I. Braguglia wraz z G. de Bellisem), której przedmiotem jest wniosek o stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych celem dostosowania się do dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych (Dz. U. L 94, str. 24), a w każdym razie nie informując Komisji o owych przepisach, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przedmiotowej dyrektywy, Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: M. P. Léger, sekretarz: M. R. Grass, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie uchwalając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych celem dostosowania się do dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przedmiotowej dyrektywy.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-182/04)

(2004/C 201/12)

Dnia 19 kwietnia maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów. Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Pytania w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie C-181/04.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-183/04)

(2004/C 201/13)

Dnia 19 kwietnia maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów. Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Pytania w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie C-181/04.

Skarga wniesiona dnia 7 maja 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-204/04)

(2004/C 201/14)

Dnia 7 maja 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Nicolę Yerrell, członkinię Służb Prawnych Komisji i Horsta-Petera Krepppla, sędziego sądu pracy oddelegowanego do Służb Prawnych Komisji w ramach wymiany z urzędnikami krajowymi, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec pośrednio dyskryminuje kobiety, stanowiące znacznie przeważającą część zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, pracujących 18 godzin roboczych tygodniowo w niemieckiej służbie cywilnej, ponieważ

a) na mocy § 14 ust. 2 Bundespersonalvertretungsgesetz (ustawa o reprezentacji pracowniczej w federalnej służbie cywilnej) i odpowiadających temu przepisowi uregulowaniach w ustawodawstwach landów

— Bawaria

— Berlin

— Brema

— Hesja

zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin, którzy regularnie pracują mniej niż 18 godzin tygodniowo lub

b) w landach

— Meklemburgia-Przedpomorze

— Saksonia

— Schlezwik-Holsztyn

— Turyngia

mniej niż połowę normalnego tygodniowego czasu pracy,

c) w landach

— Badenia-Wirtembergia

— Brandenburgia

— Nadrenia-Palatynat

— Saksonia-Anhalt

mniej niż jedną trzecią normalnego tygodniowego czasu pracy,

d) w landzie Północna Nadrenia-Westfalia

mniej niż dwie piąte normalnego tygodniowego czasu pracy,

e) w landzie Dolna Saksonia

pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin, którzy w jednym roku byli zatrudnieni przez okres do 2 miesięcy w wymiarze mniej niż 15 godzin tygodniowo,

są pozbawieni biernego prawa wyborczego w wyborach do reprezentacji pracowniczych,

co narusza zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn, zawartą w art. 1, 2 i 5 dyrektywy 76/207/WE⁽¹⁾ oraz w klauzuli 4 załącznika do dyrektywy Rady 97/81/WE⁽²⁾ dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC).

2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Pozbawienie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin w służbie cywilnej, którzy pracują regularnie mniej niż 18 godzin tygodniowo (w niektórych landach liczba godzin została określona na niższym poziomie), biernego prawa wyborczego w wyborach do reprezentacji pracowniczych w ramach federacji, jak również w prawie wszystkich landach oznacza pośrednią dyskryminację kobiet, ponieważ stanowią one znacznie przeważającą część pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin. Stanowi to zatem naruszenie dyrektywy 76/207/WE. Ponadto, taka regulacja nie jest zgodna również z dyrektywą 97/81/WE, jako że zgodnie z nią, pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin nie mogą być traktowani w mniej korzystny sposób niż zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin, o ile odmienne traktowanie nie znajduje uzasadnienia w przyczynach o charakterze obiektywnym..

Jednakże brak jest obiektywnych przyczyn dla pozbawienia biernego prawa wyborczego. Ograniczona obecność wymienionych pracowników w miejscu pracy mogłaby zostać zrekomensowana elastycznym kształtowaniem czasu pracy i nowoczesnymi środkami komunikacji. Takie ograniczenie dotyczące biernego prawa wyborczego nie ma swojego odpowiednika w Betriebsverfassungsgesetz (ustawa o ustroju przedsiębiorstw), która reguluje wybory rad pracowniczych w sektorze prywatnym. Rady pracownicze mają takie same zadania, jak reprezentacje pracownicze w służbie cywilnej. Reprezentacja wyłączonej grupy w gremiach reprezentujących pracowników jest wskazana ze względu na ich szczególne interesy, które w przeciwnym wypadku pozostałyby niewuwzględnione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 39, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 14, str. 9.

Skarga wniesiona dnia 24 maja 2004 r. przez Zjednoczone Królestwo przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-217/04)

(2004/C 201/15)

Dnia 24 maja 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej sporządzona przez Zjednoczone Królestwo reprezentowane przez Marka Bethella, działającego w charakterze pełnomocnika oraz Lorda Goldsmitha QC, Her Majesty's Attorney General; Nicholasa Painesa QC i Tima Warda, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie o nieważności rozporządzenia (WE) nr 460/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zaskarżone rozporządzenie (rozporządzenie (WE) nr 460/2004, „rozporządzenie EABSI”) ustanawia Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji („Agencja”), której funkcją jest zapewnienie informacji, doradztwa i wsparcia dla Komisji, Państw Członkowskich i wspólnoty biznesowej w kwestiach dotyczących bezpieczeństwa sieci i informacji objętych rozporządzeniem EABSI. Zjednoczone Królestwo wspiera ideę stworzenia Agencji, ale poddaje pod rozważenie, iż art. 95 WE nie zawiera właściwej podstawy prawnej dla jej powołania. Rozporządzenie EABSI traktuje w pełni o utworzeniu Agencji jako organu wspólnotowego; wyznacza cele i zadania Agencji oraz tworzy podstawy dla jej zarządzania i organizacji oraz programu pracy; nadto zawiera postanowienia w zakresie budżetu, statusu prawnego, przywilejów, immunitetów oraz języków pracy Agencji. Przepisy rozporządzenia EABSI wywierają skutki całkowicie na płaszczyźnie prawa instytucjonalnego Wspólnoty.

Zjednoczone Królestwo podnosi, iż kompetencje ustawodawcze wynikające z art. 95 WE dotyczą harmonizacji praw krajowych; nie jest to upoważnienie do powoływania organów wspólnotowych lub powierzania zadań takim organom. Tego typu kwestie leżą poza zakresem prawa krajowego i ustawodawstwo wspólnotowe, które ustanawia taki organ lub powierza mu zadania nie może harmonizować praw krajowych w znaczeniu art. 95.

Żaden z przepisów rozporządzenia EABSI nie zbliża, nawet pośrednio, żadnego przepisu prawa krajowego. Wręcz przeciwnie, Agencji wyraźnie zabroniono ingerencji w kompetencje organów krajowych, a cele i zadania Agencji wyrażone w art. 1 ust. 3 istnieją bez uszczerbku dla kompetencji Państw Członkowskich.

Przepisy rozporządzenia EABSI wykraczają zatem poza upoważnienie do dokonywania harmonizacji udzielone Parlamentowi i Radzie przez art. 95 i jedyną właściwą podstawą prawną dla tego typu regulacji mógłby być art. 308 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, 13.3.2004, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia, wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r., w sprawie Azienda Agricola Bogar Roberto przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-224/04)

(2004/C 201/16)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Gorizia (Włochy) wydanego dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie Azienda Agricola Bogar Roberto przeciwko Agenzia per le erogazioni in Agricoltura - AGEA oraz Cospalat Friuli Venezia Giulia.

Tribunale di Gorizia zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie prejudycjalne:

— „mając za uwagę fakt, iż określenie charakteru prawnego prawa do dodatkowych opłat obejmujących mleko i produkty mleczne powinno zostać dokonane według przepisów prawa wspólnotowego, które ustanowiły owe uprawnienia oraz podstawowe zasady ich stosowania (w szczególności rozporządzenie EWG nr 856/84 ⁽¹⁾ z dnia 31 marca 1984 r. oraz rozporządzenie 3950/92 ⁽²⁾ z dnia 28 grudnia 1992 r.), wnioskuje się niniejszym o orzeczenie czy art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 856/84 z dnia 31 marca 1984 r. oraz art. 1 – 4 [rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r.] powinny (czy też nie) być interpretowane w ten sposób, że prawa do dodatkowych opłat obejmujących mleko i produkty mleczne mają charakter sankcji administracyjnych oraz czy zapłata takich opłat ze strony producentów jest należna jedynie w przypadku, gdy przekroczenie wyznaczonych ilości było umyślne lub wynikało z zaniedbania”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 90 z 1.4.1984, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 405 z 31.12.1992, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Hanseatisches Oberlandesgericht w Bremie z dnia 27 maja 2004 r. w sprawie Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klaus Conrads, Frank Schulzke i Petra Schulzke-Lösche i Joachim Nitschke.

(Sprawa C-229/04)

(2004/C 201/17)

Dnia 2 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie

orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Hanseatisches Oberlandesgericht w Bremie wydanego dnia 27 maja 2004 r. w sprawie Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klaus Conrads, Frank Schulzke i Petra Schulzke-Lösche i Joachim Nitschke.

Hanseatisches Oberlandesgericht zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest zgodne z art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/577/EWG ⁽¹⁾ uzależnianie praw konsumenta, w szczególności jego prawa do odstąpienia od umowy, nie tylko od wystąpienia sytuacji sprzedaży obwoźnej zgodnie z art. 1 ust.1 dyrektywy, lecz również od dodatkowych kryteriów, takich jak świadome zaangażowanie przez przedsiębiorcę do zawarcia umowy osoby trzeciej lub niedbalstwo przedsiębiorcy odnośnie działania osoby trzeciej przy sprzedaży obwoźnej?
2. Czy jest zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/577/EWG, że pożyczkobiorca hipoteczny, który nie tylko zawarł umowę pożyczki w sytuacji sprzedaży obwoźnej, lecz jednocześnie polecił w sytuacji sprzedaży obwoźnej wypłacenie środków na rachunek, który praktycznie nie podlegał już jego dyspozycji, jest zobowiązany do spłaty środków pożyczkodawcy w przypadku odstąpienia od umowy?
3. Czy jest zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/577/EWG, że pożyczkobiorca hipoteczny, o ile jest on zobowiązany do spłaty środków po odstąpieniu od umowy, jest zobowiązany do spłaty nie w przewidzianych w umowie terminach płatności rat, lecz od razu całej kwoty?
4. Czy jest zgodne z art. 5 ust. 2 dyrektywy 85/577/EWG, że pożyczkobiorca hipoteczny, jeżeli w przypadku odstąpienia od umowy jest również zobowiązany do spłaty środków, musi zapłacić oprocentowanie pożyczki w zwykłej wysokości przyjętej na rynku?

⁽¹⁾ Dz.U. L 372, str. 31

Skarga wniesiona dnia 2 czerwca 2004 r. przeciwko Republice Francuskiej przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-230/04)

(2004/C 201/18)

Dnia 2 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Republice Francuskiej, złożona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez G. Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że

- nie umożliwiając wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego i stażu pracy obywateli wspólnotowych podejmujących pracę we francuskiej publicznej służbie zdrowia nabytą w sektorze publicznym innego państwa, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 39 WE oraz art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwa Członkowskie mają obowiązek - dla celów rekrutacji, zaszerogowania i określania stażu pracy w ich służbie cywilnej - brać pod uwagę okresy zatrudnienia pracowników migrujących w porównywalnych obszarach działalności w innym Państwie Członkowskim na tych samych zasadach, jakie stosuje się do stażu pracy i doświadczenia zawodowego nabytego w ich własnym systemie. Obowiązujące przepisy francuskie nie umożliwiają wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego i stażu pracy w sektorze publicznym innego Państwa Członkowskiego nabytych przez obywateli wspólnotowych podejmujących pracę we francuskiej publicznej służbie zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, z 19.10.1968, str. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio (Włochy), na podstawie postanowienia z dnia 23 lutego 2004 r., w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto.

(Sprawa C-231/04)

(2004/C 201/19)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio, wydanego dnia 23 lutego 2004 r. w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto. Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„1. Czy Układ Europejski ustanawiający Stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską, Państwami Członkowskimi i Republiką Węgierską, zawarty w dniu 16 grudnia 1991 r. i opublikowany w Dz. U. L. 347 z dn. 31.12.1993 r., może stanowić uzasadnioną, właściwą i wystarczającą podstawę prawną do nadania Wspólnocie Europejskiej kompetencji w zakresie przyjęcia Umowy wspólnotowej o ochronie nazw win zawartej w dniu 29 listopada 1993 r. (Dz. U. WE L 337 z dn. 31.12.1993 r.) między Wspólnotą Europejską i Republiką Węgierską; powyższe pytanie odnosi się również do postanowień art. 65 ust. 1 Wspólnej Deklaracji nr 13 i Załącznika XIII (pkt. 3, 4 i 5) Układu Europejskiego z 1991 r. dotyczącego dopuszczalności zastrzeżenia suwerenności i kompetencji poszczególnych Państw Członkowskich w sferze krajowych nazw geograficznych stosowanych do własnych produktów rolno-spożywczych, w tym win i winorośli, który wyłącza jakiegokolwiek przeniesienie suwerenności i kompetencji w tym zakresie na Wspólnotę Europejską?

2 Czy należy stwierdzić nieważność i bezskuteczność w sferze wspólnotowego porządku prawnego Umowy wspólnotowej o ochronie nazw win zawartej dnia 29 listopada 1993 r. między Wspólnotą Europejską i Republiką Węgierską (Dz. U. WE L 337/1993), regulującej ochronę nazw geograficznych objętych sferą własności przemysłowej i handlowej, również w świetle stwierdzeń zawartych w Opinii prawnej nr 1/94 Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej w przedmiocie wyłącznej właściwości Wspólnoty Europejskiej, zważywszy na to, że Umowa ta nie została ratyfikowana przez poszczególne Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej?

3 Czy - w razie uznania, że Umowa wspólnotowa z 1993 r. (Dz. U. WE L 337/93) jest zgodna z prawem i stosowalna w całości - należy stwierdzić nieważność i bezskuteczność zakazu używania we Włoszech po 2007 r. nazwy »Tocai«, z powodu jego niezgodności z zawartymi w tej Umowie przepisami o nazwach homonimicznych (patrz art. 4 ust. 5 i Protokół załączony do Umowy), który to zakaz wynika z pism wymienionych między stronami podczas zawarcia tej Umowy (i do niej dołączonych)?

4. Czy należy uznać, że Druga Wspólna Deklaracja załączona do Umowy z 1993 r. (Dz. U. L WE 337/1993), z której wynika, że w okresie pertraktacji strony zawierające umowę nie wiedziały o istnieniu homonimicznych nazw win europejskich i węgierskich, zawiera oczywisty błąd co do stanu rzeczywistego (biorąc pod uwagę to, że nazwy włoskie i węgierskie dotyczące win »Tocai« istniały i funkcjonowały obok siebie od wieków, zostały oficjalnie uznane w 1948 r. w umowie między Włochami i Węgrami oraz zostały ostatnio objęte przepisami wspólnotowymi) na tyle, aby - zgodnie z art. 48 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów - stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności Umowy z 1993 r., z której wynika zakaz używania we Włoszech nazwy Tocai?

5. Czy w świetle art. 59 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Dz. U. WE L 336 z dnia 21 listopada 1994 r.) [zwane dalej »Porozumieniem TRIPS«], zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu (OMC-WTO), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1996 r., a więc po wejściu w życie Umowy wspólnotowej z 1993 r. (Dz. U. WE L 336/1994), powinno być interpretowane w ten sposób, że w razie sprzeczności między tymi umowami i biorąc pod uwagę tożsamość zawierających je stron, zawarte w nim przepisy dotyczące homonimicznych nazw win powinny być stosowane zamiast przepisów Umowy wspólnotowej?
6. Czy w przypadku występowania dwóch homonimicznych nazw win, produkowanych w dwóch różnych krajach będących stronami Porozumienia TRIPS (zarówno, gdy homonimia dotyczy dwóch nazw geograficznych używanych w obu krajach-stronach Porozumienia, jak i gdy dotyczy nazwy geograficznej jednego z krajów-stron i homonimicznej nazwy używanej dla winorośli tradycyjnie uprawianej w innym kraju-stronie), art. 22 - 24 sekcja 3 Załącznika 1C do Porozumienia ustanawiającego WTO zawierającego Porozumienie TRIPS (Dz. U. WE L 336/1994), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1996 r., powinny być interpretowane w ten sposób, że obie nazwy mogą być nadal używane pod warunkiem, że były używane w przeszłości przez korzystających z nich producentów albo w dobrej wierze, albo przez co najmniej 10 lat poprzedzających datę 15 kwietnia 1994 r. (art. 24 ust. 4), a każda nazwa wyraźnie wskazuje kraj, region lub obszar, z którego pochodzi wino, w sposób nie wprowadzający w błąd konsumentów?"
1. Czy przy ocenie zaistnienia przejęcia zakładu na podstawie art. 1 dyrektywy 2001/23/WE⁽¹⁾, w przypadku udzielenia nowego zlecenia, przesłanką dla stwierdzenia, że środki zakładowe przeszły z pierwotnego zleceniobiorcy na nowego zleceniobiorcę jest – niezależnie od kwestii stosunków własnościowych - okoliczność, że środki te zostały pozostawione uprawnionemu do użytku dla celów jego własnej działalności? Czy dla potwierdzenia przejęcia środków zakładowych jest wobec tego konieczne, aby zleceniobiorcy zostało udzielone uprawnienie do rozstrzygnięcia o sposobie użytkowania tych środków zgodnie z jego własnym interesem gospodarczym? Czy, wobec tego, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy sytuacją, w której środki dostarczone przez zleceniodawcę stanowią „przedmiot” świadczenia wykonywanego przez zleceniobiorcę, a sytuacją, w której środki te stanowią „narzędzie” do wykonania zlecenia?
2. W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pierwsze pytanie:
- a) Czy zakwalifikowanie środków zakładowych jako użytkowanych dla celów własnej działalności jest wykluczone, jeżeli środki te zostaną przez zleceniodawcę pozostawione do użytku zleceniobiorcy, a konserwacja, włącznie ze związanymi z tym kosztami zostanie przejęta przez zleceniodawcę?
- b) Czy przy przeprowadzaniu kontroli pasażerów na lotniskach, w przypadku, w którym zleceniobiorca korzysta z udostępnionych mu przez zleceniodawcę detektorów metali w postaci bramek, jak również ręcznych detektorów metali i urządzeń prześwietlających, zachodzi użytkowanie środków zakładowych we własnej działalności zleceniobiorcy?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Düsseldorf, wydanego dnia 5 maja 2004, w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

(Sprawa C-233/04)

(2004/C 201/20)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia wydanego przez Arbeitsgericht Düsseldorf dnia 5 maja 2004 r. w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

Arbeitsgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 4 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-235/04)

(2004/C 201/21)

Dnia 4 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Hiszpanii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. M. van Beeka i G. Valero Jordana, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. orzeczenie, iż Królestwo Hiszpanii poprzez niezaklasyfikowanie jako stref specjalnej ochrony ptactwa obszarów w liczbie i powierzchni niezbędnej dla zapewnienia ochrony wszystkim gatunkom ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy, jak również gatunkom wędrownym, nie wymienionym we wspomnianym załączniku I, nie dopełniło obowiązków ciążących na nim zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (¹);
2. obciążenie kosztami Królestwa Hiszpanii

Zarzuty i główne argumenty

Art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG nakłada na Państwa Członkowskie szczególny obowiązek zaklasyfikowania obszarów jako „stref specjalnej ochrony ptactwa” (SSOP), dla skutecznego zachowania gatunków wymienionych w załączniku I przedmiotowej dyrektywy a także regularnie występujących gatunków wędrownych, w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania. Obowiązek powyższy dotyczy przede wszystkim tych obszarów, które ze względu na swoją liczbę jak i powierzchnię, są najbardziej odpowiednie dla zachowania przedmiotowych gatunków, biorąc pod uwagę potrzeby ich ochrony. Odpowiednią liczbę SSOP określa się w zależności od zamierzonego celu.

Państwa Członkowskie dysponują pewnym marginesem swobodnego uznania przy określaniu, które terytoria w największym stopniu odpowiadają wymogom wymienionym w artykule 4 Dyrektywy, jednakże oceny swojej powinny dokonać jedynie w oparciu o naukowe kryteria ornitologiczne. W przypadku Hiszpanii wykaz ważnych stref występowania ptactwa (important bird areas, IBA), opracowany przez Hiszpańskie Stowarzyszenie Ornitologiczne (Sociedad Española de Ornitología) w 1998r. (wykaz SEO/Birdlife 98), dostarcza najbardziej udokumentowanych i precyzyjnych wskazówek spośród dostępnych, dla zdefiniowania obszarów najbardziej odpowiednich dla zachowania, a w szczególności dla przetrwania i reprodukcji ważnych gatunków. Wykaz ten opiera się na wyważonych kryteriach ornitologicznych, które pozwalają na wskazanie miejsc najbardziej odpowiednich dla zagwarantowania zachowania wszystkich gatunków, o których mowa w załączniku I oraz gatunków wędrownych, a tym samym wyznacza obszary o kluczowym znaczeniu dla ochrony ptactwa w Hiszpanii.

Porównanie danych zawartych w wykazie SEO/Birdlife 98 ze strefami SSOP wskazanymi przez Królestwo Hiszpanii, zarówno uwzględniając terytorium hiszpańskie jako całość, jak i poprzez wnikliwszą analizę poszczególnych Regionów Autonomicznych, pozwala na stwierdzenie, iż liczba oraz powierzchnia terytoriów zakwalifikowanych jako SSOP są niższe, od tych, które figurują w dokumentacji naukowej jako najbardziej właściwe dla zapewnienia należytej ochrony ptakom objętym postanowieniem artykułu 4 dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Cagliari na podstawie postanowienia z dnia 14 maja 2004 r., w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.

(Sprawa C-237/04)

(2004/C 201/22)

Dnia 7 czerwca 2004 do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Cagliari, wydanego dnia 14 maja 2004 r. w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.

Tribunale di Cagliari zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) czy art. 33 ustawy nr 273/02 ustanawia niezgodną z art. 87 Traktatu pomoc publiczną na rzecz SOTACARBO SpA, i czy pomoc ta została przyznana w sposób niezgodny z prawem, ponieważ Komisja nie została o niej poinformowana w trybie przewidzianym w art. 88 ust. 3 Traktatu,
- b) czy przytoczony przepis prawa krajowego jest sprzeczny z art. 43, 44, 48, 49 i nast. Traktatu, dotyczącymi swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu usług?

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-250/04)

(2004/C 201/23)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/19/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 108 z dnia 24 kwietnia 2002, str. 7.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-251/04)

(2004/C 201/24)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Knuta Simonssona, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 (¹) z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski) poprzez dopuszczenie do świadczenia usług holowniczych na pełnym morzu jedynie statków pływających pod banderą grecką.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obowiązujące przepisy greckiego ustawodawstwa są niezgodne z art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92.

(¹) Dz.U. L 364 z 12 grudnia 1992, str. 7.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-252/04)

(2004/C 201/25)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/22/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 108 z dnia 24 kwietnia 2002, str. 51.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-253/04)

(2004/C 201/26)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/21/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 108 z dnia 24 kwietnia 2002, str. 33.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-254/04)

(2004/C 201/27)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zapewnienia zgodności z tą dyrektywą, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24 kwietnia 2002, str. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku cour du travail de Liège (dziewiętej izby) wydanego w dniu 7 czerwca 2004 r. w sprawie Office national de l'emploi przeciwko Ioannisowi Ioannidisowi

(Sprawa C-258/04)

(2004/C 201/28)

Dnia 17 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku cour du travail de Liège (dziewiętej izby) wydanego w dniu 7 czerwca 2004 r. w sprawie Office national de l'emploi przeciwko Ioannisowi Ioannidisowi.

Cour du travail de Liège (dziewięta izba) zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o rozstrzygnięcie następującej kwestii:

Czy jest sprzeczna z prawem wspólnotowym (a w szczególności z art. 12, 17 i 18 Traktatu WE) regulacja Państwa Członkowskiego (taka jak, w Belgii, dekret królewski z dnia 25 listopada 1991 r. o bezrobociu), która przyznaje osobom w wieku, co do zasady, poniżej 30 lat, ubiegającym się o zatrudnienie, zasiłki na czas poszukiwania pracy na podstawie uzyskanego

przez nich średniego wykształcenia, nakładająca na osoby ubiegające się o zatrudnienie będące obywatelami innego Państwa Członkowskiego warunek mający zastosowanie również do jego własnych obywateli, zgodnie z którym zasiłki te są przyznawane wyłącznie w przypadku, gdy wymagane wykształcenie zostało uzyskane w instytucji edukacyjnej prowadzonej, subsydiowanej lub uznanej przez jedną z trzech wspólnot krajowych (jak zostało przewidziane w art. 36 § 1 akapit pierwszy pkt 2, lit. a)), w taki sposób, że zasiłków na czas poszukiwania pracy odmawia się młodej osobie ubiegającej się o zatrudnienie, która – nie będąc członkiem rodziny pracownika migrującego – jest jednakże obywatelem innego Państwa Członkowskiego, w którym, przed rozpoczęciem przemieszczania się w obrębie Unii, pobierała i uzyskiwała średnie wykształcenie, uznane za ekwiwalent wykształcenia wymaganego przez władze Państwa, w którym został złożony wniosek o przyznanie zasiłku na czas poszukiwania pracy?

Skarga wniesiona dnia 23 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-262/04)

(2004/C 201/29)

Dnia 23 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Waltera Möllsa i Karolinę Mojzesowicz, członków Służb Prawnych Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom z art. 9 dyrektywy Komisji 2002/77/WE⁽¹⁾ dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej, gdyż nie przekazała Komisji informacji, które umożliwiłyby jej potwierdzenie, że zostały dotrzymane postanowienia wykonane.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na mocy art. 9 dyrektywy Komisji 2002/77/WE, Państwa Członkowskie były zobowiązane, nie później niż do dnia 24 lipca 2004 r., przekazać Komisji informacje, które umożliwiłyby potwierdzenie, że postanowienia niniejszej dyrektywy zostały wykonane. Wskazany termin upłynął, a Republika Federalna Niemiec nie przekazała Komisji informacji wymaganych w artykule 9.

⁽¹⁾ Dz.U. L 249, str. 21.

Skarga wniesiona dnia 24 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-263/04)**

(2004/C 201/30)

Dnia 24 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez E. Gippini Fourniera oraz K. Mojzesowicz, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przekazując Komisji wymaganych informacji pozwalających jej na potwierdzenie, że przepisy dyrektywy 2002/77/WE⁽¹⁾ zostały wykonane, Francja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 wspomnianej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 9 Dyrektywy Komisji 2002/77/WE zobowiązuje Państwa Członkowskie do przekazania Komisji, nie później niż do dnia 24 lipca 2003 r. takich informacji, które pozwolą Komisji na potwierdzenie, że przepisy wspomnianej dyrektywy zostały wykonane.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 249, str. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Tribunal des affaires de securité sociale w Saint-Etienne, wydanym dnia 5 kwietnia 2004 r. w sprawie SAS Bricorama France przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales - Caisse ORGANIC**(Sprawa C-276/04)**

(2004/C 201/31)

Tribunal des affaires de securité sociale w Saint-Etienne, postanowieniem wydanym dnia 5 kwietnia 2004 r. w sprawie SAS Bricorama France przeciwko Caisse Nationale de l'Organisation

Autonome d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Non-Salariés des Professions Industrielles et Commerciales - Caisse ORGANIC, złożył do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, który wpłynął do sekretariatu Trybunału dnia 21 maja 2004 r.

Tribunal des affaires de securité sociale w Saint-Etienne wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o rozstrzygnięcie kwestii, czy artykuł 87 Traktatu WE winien być interpretowany w ten sposób, że wsparcie ze środków publicznych udzielane przez Francję w ramach C.P.D.C. (Comité Professionnel de la Distribution des Carburants), F.I.S.A.C. (Fonds d'Intervention pour la Sauvegarde de l'Artisanat et du Commerce), wsparcia na zakończenie działalności dla rzemieślników i handlowców oraz w ramach dotacji do systemu ubezpieczeń emerytalnych dla osób prowadzących działalność na własny rachunek w zakresie przemysłu i handlu a także rzemiosła, stanowią systemy pomocy publicznej.

Wykreślenie sprawy C-258/03⁽¹⁾

(2004/C 201/32)

Postanowieniem z dnia 17 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-258/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Francji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

Wykreślenie sprawy C-382/03⁽¹⁾

(2004/C 201/33)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-382/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court, Dublin): Ryanair Ltd przeciwko Aer Rianta cpt.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

PRZYDZIELENIE SĘDZIÓW DO IZB

(2004/C 201/34)

W następstwie objęcia stanowiska przez Panią sędzię Trstenjak, Sąd Pierwszej Instancji, podczas Zgromadzenia ogólnego w dniu 8 lipca 2004 r. postanowił w następujący sposób zmienić decyzję Zgromadzenia ogólnego z dnia 13 maja 2004 r. w sprawie przydzielenia sędziów do izb:

Na okres od 8 lipca 2004 r. do 31 sierpnia 2004 r. przydziela się

do pierwszej izby, obradującej w składzie trzech sędziów:

Pana Vesterdorfa, Prezesa, Pana Mengozziego, Panią Martins Ribeiro, Panią Labucką oraz Panią Trstenjak, sędziów;

do pierwszej izby w składzie powiększonym, obradującej w składzie pięciu sędziów:

Pana Vesterdorfa, Prezesa, Pana Mengozziego, Panią Martins Ribeiro, Panią Labucką oraz Panią Trstenjak, sędziów;

W odniesieniu do spraw, w których przed dniem 8 lipca 2004 r. została zakończona procedura pisemna i w których w ramach procedury ustnej istniał obowiązek przeprowadzenia rozprawy lub została ona już wyznaczona, pierwsza izba, obradująca w składzie trzech sędziów, oraz pierwsza izba w składzie powiększonym, obradująca w składzie pięciu sędziów, obradują nadal w dotychczasowym składzie dla celów procedury ustnej, podczas narady oraz przy wydaniu wyroku.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 25 maja 2004 r.

w sprawie T-69/03, W. przeciw Parlamentowi Europejskiemu ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Zwrot kosztów ponownego osiedlenia się — Pojęcie miejsca zamieszkania — Dowody)

(2004/C 201/35)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-69/03, W., byłego urzędnika Parlamentu Europejskiego, zamieszkałego w Folkestone (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanego przez P. Goergena, adwokata, przeciw Parla-

mentowi Europejskiemu (pełnomocnicy: J. de Wachter i L. Knudsen), mającej za przedmiot główny wniosek o uchylenie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 3 czerwca 2002 r. odmawiającej skarżącemu zwrotu kosztów ponownego osiedlenia się, Sąd w składzie jednego sędziego: J. D. Cooke'a; sekretarz: I. Natsinas, administrateur, wydał w dniu 25 maja 2004 r. wyrok o następującej sentencji:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

Skarga wniesiona dnia 13 maja 2004 r. przez Asklepios Kliniken GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-167/04)

(2004/C 201/36)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 13 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Asklepios Kliniken GmbH z siedzibą w Königstein-Falkenstein (Republika Federalna Niemiec), reprezentowaną przez K. Füßer, Rechtsanwalt.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, że Komisja naruszyła swe zobowiązania wynikające z art. 88 TWE oraz art. 10 ust. 1 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 nie podejmując decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w odpowiedzi na zażalenie wniesione przez skarżącą pismem z dnia 20 stycznia 2003 r.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest spółką prawa prywatnego znajdującą się wyłącznie we własności prywatnej, specjalizującą się w działalności polegającej na prowadzeniu szpitali. Spółka ta stara się od stycznia 2003 r. o podjęcie przez Komisję decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w sprawie rzekomej praktyki udzielania pomocy na rzecz szpitali publicznych w Republice Federalnej Niemiec.

Skarżąca wywodzi, że szpitale prywatne są zmuszone do finansowania swej działalności głównie poprzez płatności zagwarantowane na podstawie umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych zawartych z właściwymi kasami chorych i ich związkami nadrzędnymi i ewentualnie poprzez dopłaty bezpośrednie do budowy szpitali, udzielane na podstawie planu finansowania szpitali istniejącego w danym kraju związkowym. W odróżnieniu, szpitale publiczne mogą dodatkowo liczyć na to, że ich często powstające straty będą regularnie pokrywane przez odpowiednie podmioty publiczne. Zdaniem skarżącej, świadczenia te są pomocą w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE, która to pomoc po pierwsze wymaga poinformowania zgodnie z art. 88 ust. 3 TWE, a ponadto jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca podnosi ponadto, że skarga jest uzasadniona, ponieważ Komisja nie podjęła czynności pomimo istniejącego w chwili wezwania obowiązku działania.

**Skarga wniesiona dnia 14 maja 2004 r. przez easyJet
Airline Company Limitem przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-177/04)

(2004/C 201/37)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 14 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez easyJet Airline Company Limited, z siedzibą w Luton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez J. Cooka, S. Dolana i J. Parkera, Solicitors.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie nr COMP/M.3280 (Air France/KLM) stwierdzającej na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89⁽¹⁾ zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że połączenie linii lotniczych „Air France” i „KLM” doprowadziłoby do stworzenia lub wzmocnienia pozycji dominującej na wszystkich czternastu połączeniach lotniczych z miasta-do-miasta. Pomimo to, Komisja stwierdziła zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem, z zastrzeżeniem prawidłowości przedsięwzięć proponowanych przez strony uczestniczące w połączeniu.

Skarżąca, która sama jest przewoźnikiem lotniczym, dochodzi uchylenia niniejszej decyzji opierając się na kilku oczywistych błędach w ocenie dokonanej przez Komisję. W szczególności

podnosi, że Komisja nie rozpatrzyła należycie następujących kwestii:

- wzmocnienie dominującej pozycji połączonej jednostki na trasach, na których usługi/świadczenia Air France i KLM nie pokrywały się;
- czy połączenie stworzyło lub wzmocniło pozycję dominującą na rynkach sprzedaży usług lotniskowych;
- skutki połączenia dla potencjalnej konkurencji.

Ponadto, skarżąca podnosi, że Komisja nie wskazała właściwych podstaw, na których opiera swe twierdzenie, że z lotnisk „Charles de Gaulle” i „Orly” w Paryżu można korzystać zamiennie. Wreszcie, skarżąca twierdzi, że przedsięwzięcia stron są oczywiście nieodpowiednie dla przywrócenia efektywnej konkurencji na rynkach, na których zaistniały problemy dotyczące pozycji dominującej oraz że Komisja popełniła błąd w ocenie zezwalając na nie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257/90, str. 13.

**Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez MPS Group
Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

(Sprawa T-178/04)

(2004/C 201/38)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 17 maja 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), przez MPS Group Inc., z siedzibą w Jacksonville, Floryda, Stany Zjednoczone Ameryki, reprezentowanej przez K. O'Rourke i P. Kavanagha, Solicitors.

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była także Modis-Distribuição Centralizada SA.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 4 lutego 2004r., w zakresie w jakim uwzględnia ona sprzeciw nr B000170599 w odniesieniu do następujących usług należących do klasy 35: „usługi biur pośrednictwa pracy, doradztwo w zakresie rekrutacji personelu, usługi polegające na przygotowywaniu listy płac, usługi ewidencjonowania czasu pracy, zapewnianie personelu czasowego i stałego.”
- alternatywnie, o uchylenie decyzji w części dotyczącej następujących usług należących do klasy 35: „usługi biur pośrednictwa pracy, usługi doradztwa personalnego, dostarczanie personelu czasowego i stałego.”

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	MPS Group Inc.
Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku:	Wniosek o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 778795 „MODIS” dla usług należących do klasy 35 (usługi biur pośrednictwa pracy, doradztwo w zakresie rekrutacji personelu, usługi polegające na przygotowywaniu listy płac, ...), do klasy 41 (usługi szkolenia pracowników), oraz klasy 42 (testy psychotechniczne).
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Modis-Distribuição Centralizada S.A
Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Portugalski znak towarowy „MODIS” na usługi należące do klasy 35 (reklama, doradztwo w zakresie organizacji i zarządzania).
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie wniosku o rejestrację w zakresie klasy 35 i 41 i uwzględnienie wniosku w zakresie klasy 42.
Decyzja Izby Odwoławczej.	Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów, w zakresie, w jakim uznała ona sprzeciw w odniesieniu do usług należących do klasy 41; przekazanie sprawy do Wydziału Sprzeciwów w celu dalszego postępowania w zakresie, w którym nie uwzględniono odwołania.
Argumenty przywołane w skardze:	Naruszenie art. 8 ustęp 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ , poprzez uznanie, iż przedmiotowe usługi są podobne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Siegfrieda Krahla przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-179/04)

(2004/C 201/39)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 17 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Siegfrieda Krahla, zamieszkałego

w Zagrzebiu (Chorwacja), reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa oraz Etienne Marchala, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji w sprawie żądania zwrotu diet dziennych wypłacanych skarżącemu za okres, w ciągu którego oddane zostało do jego dyspozycji zakwaterowanie zastępcze;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, podjął swoje obowiązki w przedstawicielstwie Komisji w Zagrzebiu dnia 2 lutego 2002 r. i do dnia 19 września 2002 r. zajmował mieszkanie oddane mu do dyspozycji przez Komisję. Zaskarżoną decyzją Komisja postanowiła żądać zwrotu diet dziennych wypłaconych skarżącemu w wyżej wymienionym okresie, motywując to tym, że nie miał do nich prawa, zajmując mieszkanie oddane mu do dyspozycji przez Komisję.

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Podkreśla, że Komisja oddała przedmiotowe mieszkanie do jego dyspozycji tylko tymczasowo i odwoalnie, co nie stanowiło przeszkody w pobieraniu diet dziennych. Ponadto wskazuje on na naruszenie zasady zaufania podnosząc, że Komisja złożyła mu wyraźne zapewnienie odnośnie wypłaty diet w okresie zamieszkiwania w przedmiotowym mieszkaniu.

Skarga wniesiona dnia 25 maja 2004r. przez Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-186/04)

(2004/C 201/40)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 25 maja 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego przez spółkę Spa Monopole, Compagnie Fermière de Spa, z siedzibą w Spa (Belgia), reprezentowaną przez Laurenta de Brouwer, Emmanuela Cornu, Erica De Gryse oraz Donatienne Moreau, adwokatów.

Spaform Limited była również stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 25 lutego 2004r. w sprawie R 0827/2002-4 oddalającej odwołanie wniesione przez stronę skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów oddalającej sprzeciw strony skarżącej dotyczący rejestracji znaku słownego „SPAFORM” dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 7, 9 oraz 11.
- Obciążenie kosztami OHIM.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Spaform Limited
Przedmiotowy znak towarowy:	Znak słowny "SPAFORM" – wniosek nr 609 776, złożony dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 7 (pompy itp.), 9 (aparaty i instrumenty do pomiaru ciśnienia) oraz 11 (wannы wirowe)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Skarżący
Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Krajowy znak towarowy SPA dla towarów zaklasyfikowanych do kategorii 32 (wody mineralne itp.)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów	Oddalenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej	Oddalenie odwołania
Podniesione zarzuty	Naruszenie art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽¹⁾ . Na podstawie tego artykułu Wydział Sprzeciwów uznał, że informacje, jakie były w posiadaniu Urzędu w dniu upływu terminu na wniesienie sprzeciwu nie pozwalały na stwierdzenie istnienia wcześniejszego znaku towarowego. Stwierdzenie to jest podstawą zaskarżenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L 303 z 15.12.1995r., str. 1-32

Skarga wniesiona dnia 19 maja 2004 r. przez DJ (*) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-187/04)

(2004/C 201/41)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 19 maja 2004 r. r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot

Europejskich, wniesiona przez DJ (*) reprezentowanego przez Carlosa Mouratę, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji osoby oceniającej w postępowaniu odwoławczym z dnia 22 lipca 2003 r. odnoszącej się do sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej strony skarżącej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.;
- Uchylenie dorozumianej decyzji organu uprawnionego do mianowania z dnia 20 lutego 2004 r. udzielającej odpowiedzi negatywnej na zażalenie skarżącego;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami sądowymi, jak również niezbędnymi wydatkami poniesionymi w związku z postępowaniem, w szczególności wydatkami związanymi z ustanowieniem adresu do doręczeń, z podróżą i pobylem, a także obejmującymi wynagrodzenie adwokata i jego wydatki.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie swojej skargi skarżący powołuje się przede wszystkim na szereg naruszeń zasad postępowania w sprawie oceny i przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego, to jest:

- na fakt, że inny urzędnik powinien być osobą go oceniającą, ponieważ był jego służbowym przełożonym, a nie osoba oceniająca, która figuruje w zaskarżonym sprawozdaniu,
- na brak konsultacji z jego poprzednimi przełożonymi,
- na spóźniony charakter drugiego dialogu, jak również opinii osoby oceniającej w postępowaniu odwoławczym,
- na rzekomo nieprawidłowe wyznaczenie przewodniczącego komitetu parytetowego do spraw oceny.

Skarżący powołuje się również na pogwałcenie zasady niezależności audytorów wewnętrznych, ze względu na to, iż jeden z członków komitetu parytetowego do spraw oceny należał do Dyrekcji Generalnej, w której skarżący przeprowadzał audyt oraz iż osoba oceniająca w postępowaniu odwoławczym była Sekretarzem Generalnym Komisji, który również mógł być poddany kontroli. Skarżący uważa, że w powyższej sytuacji to wice-przewodniczący do spraw reformy Komisji powinien być osobą go oceniającą w postępowaniu odwoławczym. Ostatecznie skarżący zarzuca pogwałcenie obowiązku uzasadnienia, zasady równości traktowania, jak również popełnienie przez osobę oceniającą oczywistych błędów w ocenie.

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

Skarga wniesiona dnia 24 maja 2004 r. przez Société Freixenet S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T- 190/04)

(2004/C 201/42)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 24 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego przez Société Freixenet S.A., z siedzibą w Sant Sadurn d'Anoia (Hiszpania), reprezentowaną przez Fernanda de Visschera, Emmanuela Cornu'a, Erica De Gryse'a i Donatienne Moreau, avocats.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 11 lutego 2004 r. (sprawa R 97/2001-4) i wydanie decyzji, że zgłoszenie znaku towarowego nr 32532 zostanie opublikowane zgodnie z art. 40 rozporządzenia nr 40/94,
- ewentualnie, uchylenie decyzji czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 11 lutego 2004 r. (sprawa R 97/2001-4),
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Zarzuty i g wne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Skarżąca
Przedmiotowy znak towarowy:	Trójwymiarowy znak mający postać białej zmatowionej butelki (wniosek o rejestrację nr 32532).
Produkty lub usługi:	Produkty z klasy 33 (wina musujące).
Decyzja wydziału rozpatrującego:	Odrzucenie zgłoszenia.
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania.
Podniesione zarzuty:	Naruszenie art. 73 rozporządzenia nr 40/94, polegające na tym, że decyzja Izby Odwoławczej została podjęta na podstawie pewnych faktów, co do których strona skarżąca nie miała moŹliwoŹci zgłoszenia uwag, a takŹe art. 7 ust. 1 lit. b oraz ust. 3 tego rozporządzenia, polegające na tym, że przedmiotowy znak towarowy jest nierozdzielnie związany z produktem.

Skarga wniesiona dnia 27 maja 2004 r. przez MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM)

(Sprawa T-191/04)

(2004/C 201/43)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 27 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przez MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy), reprezentowanej przez R. Kaase, lawyer.

Drugą stron  w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą było Tesco Stores Limited.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 marca 2004 r. w sprawie R 486/2003-1;
- obciążenie OHIM kosztami.

Zarzuty i g wne argumenty

Zgłaszający znak towarowy:	MIP METRO Group Intellectual Property GmbH & Co. KG
Zgłoszony znak towarowy:	Graficzny znak towarowy „METRO” w odniesieniu do towarów nieb�daj�cych przedmiotem tego postępowania (zgłoszenie nr 779116)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzecznie:	Tesco Stores Limited

Sporny znak towarowy lub oznaczenie: Krajowy słowny znak towarowy „METRO”

siedzibą w Clitheroe (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez J. Pearsona i C. Brighta, Solicitors, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Uzasadnienie skargi: Strona skarżąca podnosi, że chwilą, w której wcześniejsze prawo musi obowiązywać, aby stanowić podstawę sprzeciwu, powinien być moment wydania decyzji przez Wydział Sprzeciwów lub alternatywnie, upływ terminu dla przedstawienia dalszych dowodów. W uzasadnieniu swej skargi, strona skarżąca wskazuje na naruszenie zasad procedury opisanej w art. 74 rozporządzenia Rady nr 40/94⁽¹⁾ oraz zasad 16 i 20 rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽²⁾. Według strony skarżącej, art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 nie wskazuje, że ważność wcześniejszego znaku towarowego wymagana jest jedynie w chwili wniesienia sprzeciwu.

— stwierdzenie, że zgoda Komisji na poprawkę rządu Zjednoczonego Królestwa do art. 7 ust. 2 lit. a) Supply of Beer (Tied Estate) Order (rozporządzenie dotyczące dostawy piwa) z 1989 r. (S. I. 1989 No 2390) („the guest beer provision”) narusza art. 28 (wcześniej art. 30) Traktatu WE;

— stwierdzenie, że Komisja nie powinna zezwolić na wyżej wspomnianą poprawkę, a w przypadku wyrażenia zgody, sama Komisja narusza art. 28 (wcześniej art. 30) Traktatu WE;

— uchylenie decyzji Komisji z dnia 18 marca 2004 r. odmawiającej ujawnienia stronie skarżącej pewnych dokumentów;

— zobowiązanie Komisji do przedstawienia pełnego kompletu nazwisk osób biorących udział w spotkaniu, które odbyło się dnia 11 października 1996 r., na którym byli obecni urzędnicy Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego, funkcjonariusze Departamentu ds. Handlu i Przemysłu rządu Zjednoczonego Królestwa oraz przedstawiciele Confédération des Brasseurs du Marché Commun; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 011, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1)

Zarzuty i główne argumenty:

Skarga wniesiona dnia 27 maja 2004 r. przez The Bavarian Lager Company przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-194/04)

(2004/C 201/44)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 27 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez The Bavarian Lager Company, z

Skarżąca spółka została utworzona 28 maja 1992 r., aby importować niemieckie piwo w celu jego sprzedaży w pubach na terenie Zjednoczonego Królestwa. W 1993 r. strona skarżąca zwróciła się do Komisji ze skargą na przypuszczalne naruszenie art. 28 WE (wtedy art. 30 Traktatu WE) w związku z „guest beer provision” (przepis dotyczący piwa pochodzącego z innego browaru) w legislacji Zjednoczonego Królestwa. Na mocy tego przepisu browary są zobowiązane do wyrażenia zgody, aby puby związane z nimi porozumieniami o wyłączności nabycia, mogły oferować „guest beer” pochodzące z innego browaru. „Guest beer” musi być piwem poddanym fermentacji w beczce, z której jest sprzedawane, czyli typu, który produkowany jest prawie wyłącznie w Zjednoczonym Królestwie. Piwo sprzedawane przez stronę skarżącą, podobnie jak większość piw produkowanych poza Zjednoczonym Królestwem, nie może być objęte tym przepisem i strona skarżąca postrzega tego jako środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi. W piśmie z dnia 21 kwietnia 1997 r. Komisja poinformowała stronę skarżącą, że, w świetle planowanej poprawki do „guest beer provision”, postępowanie przeciwko Zjednoczonemu Królestwu zostało zawieszono i zostanie umorzone z chwilą przyjęcia powyższej poprawki.

Dnia 5 grudnia 2003 r. strona skarżąca zażądała od Komisji, w oparciu o rozporządzenie nr 1049/2001⁽¹⁾, udzielenia dostępu do protokołu ze spotkania w tej sprawie, które odbyło się dnia 11 października 1996 r. między przedstawicielami Komisji, rządu Zjednoczonego Królestwa i browarów. W szczególności, strona skarżąca poprosiła Komisję o ujawnienie tożsamości pewnych osób, których nazwiska zostały wymazane we wcześniej udostępnionym stronie skarżącej protokole. Komisja odmówiła żądaniu strony skarżącej i potwierdziła swą odmowę pismem Sekretariatu Generalnego z dnia 18 marca 2004 r. Na poparcie swej odmowy, powołała się na potrzebę ochrony danych osobowych osób obecnych na spotkaniu, jak również na potencjalne zagrożenie możliwości prowadzenia dochodzeń przez Komisję w tego typu sprawach, w przypadku, gdyby tożsamość osób udzielających Komisji informacji podlegała ujawnieniu.

W swojej skardze, strona skarżąca dochodzi przede wszystkim oświadczenia przeciwko decyzji Komisji zawieszającej postępowanie przeciwko Zjednoczonemu Królestwu. W tym względzie, strona skarżąca podnosi naruszenie art. 28 i 12 WE.

Odnosnie odmowy Komisji udzielenia dostępu do żądanych dokumentów, strona skarżąca podnosi, że art. 2 rozporządzenia 1049/2001 zobowiązuje Komisję do pełnego ujawnienia osób biorących udział w przedmiotowym spotkaniu oraz że żaden z wyjątków zawartych w art. 4 nie znajduje zastosowania. Następnie, strona skarżąca utrzymuje, że wyjątek zawarty w art. 4 ust. 3 może podlegać pominięciu, ze względu na istnienie nadrzędnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

Skarga wniesiona dnia 27 maja 2004r. przez Modus Aktiengesellschaft przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM))

(Sprawa T-202/04)

(2004/C 201/45)

(Język postępowania zostanie określony zgodnie z art. 131 § 2 Regulaminu Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich – język w którym został zgłoszony wniosek: angielski)

Dnia 27 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi

Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), przez Madaus Aktiengesellschaft z siedzibą w Koloni, (Niemcy), reprezentowaną przez I. Valdelomar Serrano, lawyer.

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była także Optima Health Limited.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- orzeczenie, iż OHIM popełnił błąd przy wydaniu zaskarżanej decyzji;
- uchylene zaskarżanej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Optima Healthcare Ltd, obecnie Optimal Health Ltd.

Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku: Słowny znak towarowy „ECHINAID” na produkty należące do klasy 5 (preparaty witaminowe, żywność dietetyczna do celów leczniczych, zioła do celów medycznych, preparaty farmaceutyczne i medyczne), (zgłoszenie nr 1666239)

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:

Madaus AG

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „ECHINACIN” na produkty należące do klasy 5 (preparaty chemiczne do celów farmaceutycznych)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej.

Oddalenie odwołania wniesionego przez Madaus

Argumenty przywołane w skardze:

Wnoszący skargę podnosi, iż Izba Odwoławcza mylnie zastosowała pojęcia rynku relewantnego i relewantnej opinii publicznej. Skarżący utrzymuje również, iż prefiks Echina nie ma charakteru opisowego i że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona dnia 4 czerwca 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-207/04)

(2004/C 201/46)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 4 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Republikę Włoską, reprezentowaną przez Antonia Cingolę, avvocato dello Stato.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 25 marca 2004 r., nr E2/LP D(2004) 712, doręczonej w dniu 26 marca 2004 r., w której to decyzji Dyrekcja Generalna Polityki Regionalnej Komisji powiadomiła o decyzji, mocą której sumy obejmujące zaliczki (zaliczki wypłacane w ramach systemów pomocy dla poszczególnych programów z zakresu celów 1 i 2) będą musiały być jasno określone w przyszłych zgłoszeniach płatności, zgodnie z postanowieniami powyższej decyzji Komisarza Barniera, jak również wszystkimi związanymi z nim aktami oraz przesłankami;
- ewentualnie, w zakresie w jakim będzie to konieczne, stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r., zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki związane z korzystaniem z funduszy strukturalnych;
- stwierdzenie nieważności wszystkich przesłanek i aktów związanych z ową decyzją;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska zaskarżyła przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich decyzję Komisji Europejskiej z dnia 25 marca 2004 r., nr E2/LP D(2004) 712, dotyczącą wypłat zaliczek w ramach systemu pomocy (Wieloletnie Programy Ramowe - Badania, Rozwój Technologiczny i Wykształcenie), jak również – w stosownym zakresie – Rozporządzenie Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. ⁽¹⁾

Na poparcie swych roszczeń dotyczących decyzji z dnia 25 marca 2004 r. skarżąca podnosi:

- naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na zupełny brak uzasadnienia, jak również za to, iż w braku odpowiedniej podstawy prawnej została ona przyjęta bez poszanowania procedury przewidzianej w wewnętrznym regulaminie pozwanej;
- naruszenie art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 483/2001 ⁽²⁾ poprzez nieposzanowanie zawartych w nim przepisów o księgowości;
- naruszenie art. 32 podstawowego rozporządzenia ⁽³⁾ oraz rozporządzenia Komisji nr 448/04, które podporządkowują wypłatę zaliczek jedynie posiadaniu dowodu na to, że Państwo będące „końcowym beneficjentem” wypłaciło odpowiednie kwoty końcowym odbiorcom inwestycji;
- naruszenie rozporządzenia 448/04 w postaci naruszenia zasad równości i pewności prawa, jak również kontrykto-ryjności zaskarżanej decyzji.

W kwestii rozporządzenia 448/04 skarżąca zarzuca naruszenie:

- przepisów dotyczących warunków, jakie muszą spełniać wydatki, ustanowionych przez rozporządzenie
- przepisów regulujących kontrolę finansową (które nie przewidują obowiązków wymaganych przez Komisję)
- zasady proporcjonalności ze względu na fakt, iż Komisja wymaga dodatkowych środków dowodowych ponad te, które zostały już przewidziane i które są konieczne
- zasady niedziałania prawa wstecz, albowiem rozporządzenie 448/04 zawiera przepisy o działaniu wstecznym obejmującym ponad 44 miesiące poprzedzające jego uchwalenie, co z pewnością jest nieakceptowane w świetle ogólnych zasad tworzenia prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r., zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki związane z operacjami współfinansowanymi z Funduszy Strukturalnych, odnoszące się do rozporządzenia (WE) nr 1145/2003 (Dz.U. L 72 z 11.3.2004, str. 66).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63 z 3.3.2001, str. 21).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 10 czerwca 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-209/04)**

(2004/C 201/47)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 10 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez Panią Nurię Díaz Abad, Abogado del Estado, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- orzeczenie, że w wyniku nie podjęcia w rozsądnym terminie decyzji w kwestii zezwoleń, o udzielenie których wnioskowały władze hiszpańskie, Komisja nie dopełniła obowiązku ciążącego na niej w myśl art. 7 pkt 3 rozporządzenia 2792/1999r. w brzmieniu nadanym rozporządzeniem 2369/2002, dopuszczając się tym samym zaniechania, obciążenie kosztami Komisji.
- Zarzuty i główne argumenty

Władze hiszpańskie zwróciły się do Komisji o przyznanie serii odstępstw, aby móc, w związku z utworzeniem wspólnego przedsiębiorstwa, udzielić pomocy przewidzianej w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2792/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającym szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 2369/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. (1)

W sytuacji, gdy transfer statku następuje do państwa trzeciego, które nie posiada umowy w dziedzinie rybołówstwa ze Wspólnotą Europejską, niezbędne jest przyznanie przez Komisję stosownych odstępstw (art. 7 pkt 3 rozporządzenia 2792/1999, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem 2369/2002). Przedmiotowa pomoc ze strony władz krajowych może zostać przyznana jedynie do dnia 31 grudnia 2004 r.

Komisja została w dniu 16 lutego 2004 r. formalnie wezwana do podjęcia decyzji w zawisłych sprawach, toteż, w związku z brakiem rozstrzygnięcia w przedmiocie wszystkich wniosków, Królestwo Hiszpanii podjęło decyzję o wniesieniu skargi przeciwko tej instytucji, biorąc pod uwagę także okoliczność, iż władze hiszpańskie w oczekiwaniu na przyznanie przez Komisję wnioskowanych odstępstw przekroczyły już terminy

przyznane im przez ustawodawstwo krajowe na podjęcie decyzji.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2369/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r., zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2792/1999 ustanawiające szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 49).

Skarga wniesiona dnia 1 czerwca 2004 r. przez Andreea Mausolfę przeciwko Europolowi**(Sprawa T-210/04)**

(2004/C 201/48)

(Język postępowania: niderlandzki)

Dnia 1 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Europolowi przez Andreea Mausolfę, reprezentowanego przez M.F. Baltusena i P. de Casparisa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Europolu z dnia 1 marca 2004 r. odrzucającej zażalenie strony skarżącej na decyzję z dnia 2 stycznia 2003 r. wraz z jednoczesnym uchyleniem kwestionowanej decyzji z dnia 2 stycznia 2003 r.,
- nakazanie Europolowi przyznania stronie skarżącej awansu o dodatkowy stopień płacowy ze skutkiem od dnia 1 lipca 2002 r.,
- nakazanie Europolowi wypłacenia tej sumy stronie skarżącej w terminie 48 godzin od ogłoszenia wyroku, który będzie wydany w niniejszej sprawie, wraz z odsetkami ustawowymi, należnymi według prawa niderlandzkiego,
- nakazanie Europolowi zwrotu stronie skarżącej kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 29 regulaminu pracowniczego Europolu, a także na przekroczenie granic uznania i złamanie zasady ochrony zaufania.

III

(Powiadomienia)

(2004/C 201/49)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 190 z 24.7.2004.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 179 z 10.7.2004.

Dz.U. C 168 z 26.6.2004.

Dz.U. C 156 z 12.6.2004.

Dz.U. C 146 z 29.5.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
